

De laatste jaren is er een aantal bijeenkomsten geweest met enkele van mijn oud-jaargenoten, een kring van 7 dominees en 2 priesters. Nadat we met emeritaat gingen, leken we meer tijd te hebben. We vonden het de moeite waard om elkaars verhalen te delen. Na sommigen jarenlang niet gezien of gesproken te hebben, was toch de oude band gebleven. In februari jl. zaten we nog bij elkaar. Een paar weken later veranderde alles. Geen bijeenkomsten meer. Geen kerkdiensten. De 40-dagen tijd werd een soort 'quarantaine', uitmondend in het feest van Pasen.

*En nu volgt een nieuwe periode van 50 dagen, van een 'cinquantaine'.
Op weg naar Pinksteren!*

Voor de kerken was het vreemd om niet samen te mogen komen. Men moest inspelen op de voor handen zijnde mogelijkheden. Digitaal uitgezonden kerkdiensten met dominee, ouderling en organist, met of zonder beeld. Vele lege stoelen. De weg naar Pasen. En hoe moet dat dan, met het vieren van het Avondmaal? Moeten we dat wel of niet laten doorgaan? En hoe dan?

Brood en wijn

In Trouw d.d. 27 maart schreven Marcel Barnard en Mirella Klomp (universitair docenten) erover. 'Niet doen', vonden zij. Niet als voorganger met enkele mensen in de kerk avondmaal vieren, en mensen thuis met hun eigen brood mee laten doen. 'Dat slaat de rituele plank mis'. En nu schreven we zomaar als drietal vrouwen-jaargenoten een reactie naar Trouw, naar de PKN en naar de schrijvers. Al lange tijd zijn er mensen die thuis mee vieren, op hun eigen wijze, met of zonder brood en wijn, met de avondmaalsvieringen in de kerk. Mensen die niet in staat zijn om naar de kerk te komen. En zij beleven er veel aan, aan de plaatselijke kerkdiensten en aan het avondmaal. Het geeft een oude betrokkenheid. Dus: wel doen. Juist wel, in deze tijd. Vonden wij. Een mening die door de PKN gedeeld werd.

Ik schreef een blog over handwassing en zalven. Het ritueel van de handwassing op Witte Donderdag had ik jaren geleden in de Dominicuskerk van Amsterdam geleerd. Het sprak mij aan. We deden het ook in West-Friesland in de kerkdiensten. En nu, met het veel en goed handen wassen, om het Coronavirus buiten de deur te houden, zijn onze handen schraal geworden, en zou de verzachtende, troostende olie, symbool van de heilige Geest, zo veel meer zeggingskracht hebben.

Een gevoel van thuiskomen

Deze dagen rond en met Pasen, raakte ik weer opnieuw verbonden met de oecumenisch/vrijzinnige Dominicuskerk in Amsterdam. Vanaf de tijd dat ik in Reeuwijk predikant was, kwam ik er regelmatig op mijn vrije zondag. En zeker toen we in West-Friesland woonden. Toen was het maar een klein uur met de trein. En nu, met digitale diensten over het internet, is alles even dichtbij. Het voelde als een thuiskomen. De liederen van o.a. Huub Oosterhuis, de muziek, de aansprekende overdenkingen.

Witte Donderdag zaten mijn man en ik aan onze grote tafel. Buiten kleurde de hemel rood van de ondergaande zon. Juut Meijer

Heilig Grafkerk Jeruzalem
(foto internet)

ging in de dienst voor. Over de Maaltijd en de Tafel zei zij, dat deze voor Jezus de hoopvolle tekenen van het Koninkrijk waren. Het is de Tafel van de gezamenlijkheid, met plaats voor iedereen. Niemand is meer, niemand is minder. Met brood voor allen. En - hoe kwetsbaar is dat verlangen, om zo met elkaar het leven te delen. Want we willen wel, maar doen het niet.... De vraag werd gesteld, waar je jezelf aan die Tafel zou zien zitten, en wie zie je allemaal om je heen? En we dachten aan oude vriendschappen en aan velen met wie we ons verbonden wisten over allerlei grenzen heen.

We luisterden o.a. naar het lied

De disgenoten

(tekst Ida Gerhardt, muziek Tom Löwenthal):

*Het simpele gerei, / het brood, dat is gesneden
de stilte, de gebeden / want de avond is nabij.*

*Uit tranen en uit pijn, / dit samenzijn verkregen:
/ bij sober brood de zegen, / twee in úw naam te zijn.*

*Waar aan de witte dis, / uw teken wordt beleiden
/ verschijnt Gij: 'u zij vrede' / Gij Brood – gij Wijn – gij Vis.*

Ook de Paasmorgendienst, met voorganger Janneke Stegeman was indrukwekkend. Met Janneke waren we 10 jaar geleden op reis in Israël/Palestina. Zij was toen één van onze reisleidsters. In de Paasmorgendienst sprak zij ons toe, persoonlijk en betrokken. Over haar bezoek aan de Grafkerk in Jeruzalem, met het lege graf. Daar is eigenlijk niets te zien. Maar toch: wat heeft die leegte ons te zeggen? En ze vertelde over Gerard van Maurik, die in N.O. Nigeria werkt in een vluchtelingenkamp met 2 miljoen kwetsbare mensen op elkaar, gevlucht voor het geweld van Boko Haran. Ook in Nigeria verspreidt zich het coronavirus. Hij hoopte dat het niet het vluchtelingenkamp zou bereiken. Hij heeft besloten om bij deze mensen te blijven en nu niet terug te keren naar Nederland. Pasen is: delen in gebrokenheid. Opstaan. Geroepen zijn om te leven. In volheid. Creatief en moedig.

Elst, 13 april 2020,
tweede Paasdag

Ineke

www.domineeineke.blogspot.com